

vil kunne se det uden paa Frakken, at der er skaaret af dem, der virkelig har noget, man kan skære af.

Jeg ved, at med Hensyn til Erhvervs-spørgsmaalet har man i visse Kredse med stor Glæde fremhævet, at der nu er indgaaet en Advarsel fra Industriraadet imod det saakaldte Tilskudssystem. Ja, det kan vel i og for sig ikke forbavse nogen, jeg er i hvert Fald ikke blevet forbavset og endnu mindre imponeret af, at Industriraadet er sluttet op, saadan som det jo i Regelen er Skik, bag det konservative Parti. Den Advarsel, der foreligger, kan jeg ikke opfatte som andet end et politisk Træk. Industrimænd og ganske særlig talrige Haandværkere er jo ikke i Tvivl om, at den Udvej, vi har anvist ved vort Forslag, er en brugelig Udvej, og for 8 Maaneder siden var den nuværende Formand for Industriraadet, den Gang Formand for Sammenslutningen af Arbejdsgivere i Jern- og Metalindustrien i Danmark, ganske paa det rene med, at en Tilskudsordning, ikke mindst indenfor Jernindustrien, var en ganske udmærket Ordning, som vilde kunne hjælpe den i Gang med store Arbejder og ikke mindst med Eksportvirksomheder eller noget, der svarer til Eksportvirksomheder, som kunde have den allerstørste Betydning. Da dette Standpunkt altsaa kun er 8 Maaneder gammelt, beder jeg tilgivet, at jeg ikke kan føle mig imponeret over det Standpunkt, som Industriraadet som saadant nu har taget efter den Opmuntring, de Konservative i saa Henseende har givet det. Jeg ved ogsaa, at en Tale af en kendt Industrimand, Hr. Direktør Olesen, for nogle Dage siden har fremkaldt en vis Glæde og er blevet stærkt fremhævet i Pressen som noget, der viste baade Nødvendigheden og Urimeligheden af det forelagte Tilskudsforslag. Se, at den paagældende Industrimand, der, saa vidt jeg husker, ogsaa sidder i Ledelsen for det konservative Parti, er Tilhænger af Told, kan i og for sig heller ikke forbavse nogen, i hvert Fald ikke mig. Jeg har virkelig altid vidst, at den paagældende Industrimand foretrak Told fremfor anden Hjælp til Industrien. Men betegnende er det jo for øvrigt, at denne samme Industrimand selv ved det paagældende Møde udkastede en Plan, en storstilet Plan, for Fiskeriets Udvikling med tilhørende Industrialisering, en Plan, som jeg for min Del anser for at være et overmaade glædeligt Tidens Tegn, og som jeg gerne vil yde al den Støtte, det er muligt at yde den. Men med Hensyn til denne Plan var den ærede Industrimand ikke i Tvivl om, at adskillige Millioners Tilskud fra Staten netop var paa sin Plads. Den

industrielle Udvikling, som han altsaa paa dette Omraade tilstræbte, den — det forstod han godt — kunde og burde støttes med adskillige Millioner Kroners Statstilskud. Jeg beder derfor atter tilgive, at jeg virkelig ikke kan tage dem alt for højtideligt, der principielt er Tilhængere af Told, men i Praksis Gang efter Gang siger: Lad os bare faa Tilskud, det er noget, der kan hjælpe.

Der er gjort en Række Bemærkninger om Valutaforholdenes Udvikling, og jeg havde tænkt mig at komme nærmere ind paa dette Emne foranlediget af de første Taler, der blev holdt her under Finanslovedebatten; men da jeg i en anden Forbindelse forleden blev kaldt frem til nogle Bemærkninger om dette Spørgsmaal, tror jeg egentlig, at en videre Uddybning af dette Emne nu er ufrøden for mit Vedkommende.

I Forbindelse med sin Omtale af Valutaspørgsmaalet spurgte det ærede Medlem Hr. Pürschel, om ikke Valutaraadets Forhandlinger fra 1924 burde offentliggøres. Jeg skal oplyse, at der vel findes et Referat, et Referat, som blev optaget af de Embedsmænd, der styrede Sekretariatet for det paagældende Raad, og dette Referat bestaar for en stor Del af Medlemmernes Taler, saaledes som de selv har leveret dem til Protokollen; men en anden Del — og det gælder jo navnlig den mere almindelige Diskussion — er kun optaget af de paagældende Sekretærer uden at være godkendt af Raadets Medlemmer. Jeg har derfor ingen Beføjelse til at offentliggøre dette Valutaraads Forhandlinger. Jeg for min Del skulde ikke have noget imod en saadan Offentliggørelse, men at en saadan skulde finde Sted, har ikke været Forudsætningen; da Raadet begyndte sit Arbejde, og Referatet er ikke optaget paa en saadan Maade, at en saadan Forudsætning derigennem kan siges at være til Stede. Jeg mener derfor, at jeg i hvert Fald ikke uden et Ønske udtalt af Medlemmerne af det paagældende Raad i al Almindelighed kan være beføjet til at foretage en saadan Offentliggørelse som den, det ærede Medlem Hr. Pürschel altsaa ønskede.

Om et andet Spørgsmaal, nemlig om Landmandsbanken, har jeg efter de fire første ærede Ordføreres Udtalelser fremsat en Bemærkning, som jeg ogsaa vil anse for at være tilstrækkelig med Hensyn til dette Spørgsmaal, og af Hensyn til den Interesse, vi har i, at der ikke opstaar urigtige Formodninger i Befolkningen, vil jeg fremdeles mene, ligesom jeg sagde det den Dag, at det var mest formaalstjenligt og mest i Statens Interesse, om man ikke fordybede sig i dette